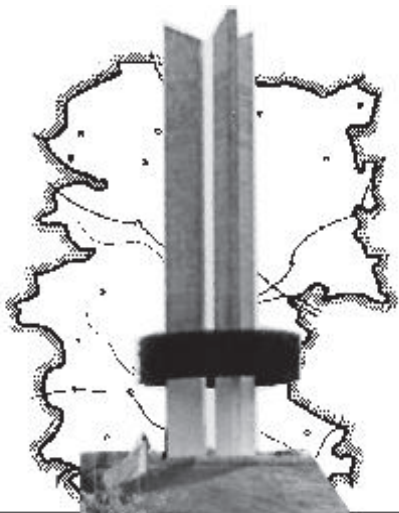

Слова зникають, написане — залишається

НОВИНИ

ЗАСНОВАНА
4 ТРАВНЯ
1917 РОКУ

Городнянська міськрайонна газета Городнянщини

№ 5-6 (11027-11028)
СУБОТА, 14 СІЧНЯ 2012 РОКУ

Слухайте городнянські новини періодично по обласному радіо «Сівер-центр»
на першому каналі Національного радіо України на хвилях 69,47 мегагерц —
щодня о 8 год.10 хв., 18 год.10 хв.

ЮВІЛЕЇ

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ

Непросте життя Володимира Петровича Подуєва почалося страшними роками війни. Перед окупацією батьки переїхали з м.Борзни у с.Гніздище, де батько Петро Кіндратович завідував місцевою школою. Також він був суддею сільського суду, за що і поплатився, коли прийшли німці. Чіпка дитяча пам'ять назавжди зафіксувала малярські кулеметні розрахунки на всіх чотирьох містках через р.Смяч, чужу мову і німецького офіцера з пістолетом у руці, який прийшов заарештовувати батька.

17 листопада 1941 року Петра Кіндратовича розстріляли на подвір'ї школи. Разом з ним загинули голова і секретар сільради, секретар місцевої комсомольської організації та голова колгоспу. Могилою для них став окоп, що залишився від нашого медсанбату ще до окупації. Офіційно окупаційна влада винесла вирок за співпрацю із партизанами, хоч Володимир Петрович не має сумнівів у тому, що його батька стратили за доносами місцевих куркулів та їх прибічників. Коли Петра Кіндратовича вели на розстріл, місцеві куркулі аплодували цьому. Запам'ятав Володимир Петрович і те, як над тілом його батька одна з сусідок мовила: «І дружину його до купи вбити треба!»

Однієї ночі разом з матір'ю вони втекли назад у м.Борзну. Якимось дивом їм вдалося оминати контрольні пости з обов'язковими перевірками документів. Там і пережили окупацію. Після звільнення України повернулись назад у Гніздище, жили скрутно, малий Володя мусив підробляти випасом корів місцевих селян. Непросто було і навчатись. Перші чотири класи хлопець навчався у селі, а починаючи з п'ятого, ходив у Городню. Щодня в обидва боки 14 кілометрів. Більше того, заняття були у другу зміну, тому одразу після школи лягав спати, потім вставав удосвіта, щоб вивчити уроки і щось матері допомогти. Ті знання, отримані такою великою ціною, стали у нагоді.

У 1951 році Володимир Петрович вступає у один з найпрестижніших вузів країни —Ленінградський педагогічний інститут імені О.І. Герцена, і знову на його шляху стає життєва несправедливість. Перед вступом у вуз йому обіцяли гуртожиток, а вже після зарахування сказали, що місць нема. Більше того, поставили перед фактом: якщо у триденний термін він не знайде житла і не надасть довідку про це, — то його відрахують з інституту. З житлом тоді у Ленінграді було скрутно, тому, не вагаючись, юнак забирає документи і їде до брата у Виборг, де так само легко вступає у місцевий педінститут на факультет російської мови і літератури. У 1954 році випускник інституту постає

Учитель з Куликівки В.П.Подуєв віддав школі 60 років свого життя. Сьогодні йому сповнилось 80 років.

Понад 60 років трудиться на освітянській ниві Подуєв Володимир Петрович — вчитель біології с. Куликівки.

Учителем було виховане не одне покоління учнів, які тепер займають почесні місця на трудовому олімпі нашої держави.

Його уроки біології нікого не можуть залишити байдужими, вони тісно переплітаються з природоохоронними питаннями.

Колишні випускники привозять експонати риб, комах, рослин з різних місць планети, поповнюючи куточок біології, створений вчителем.

Разом з учнями Володимир Петрович здійснює практичні заходи з охорони природи, експериментує та вирощує різноманітні види рослин на дослідній ділянці школи. У 80-ті роки минулого століття коренеплоди, вирощені на одній з таких ділянок, були представлені на виставці в Москві.

Маючи дві вищі освіти, Володимир Петрович не тільки викладає предмети в школі, а й пише вірші-поздоровлення, якими дуже радує рідних, друзів, співробітників; також гарно грає на гармоші, завжди лишається душею колективу, користується заслуженою повагою та авторитетом у селі.

Дуже вдячні Вам, шановний Володимире Петровичу, за Вашу нелегку, але таку важливу та почесну місію сільського вчителя і природоохоронця!

Бажаємо і надалі залишатися на трудовому посту, мати міцне здоров'я та бадьорість духу! Низький уклін Вам, шановний ювіляре!

**Н.РАДЧЕНКО.
м.Чернівці.**

перед новою проблемою — опинитись за розподілом у Комі АРСР. Перспектива не з приємних, особливо якщо зважити, що ця автономна республіка тоді була аж надто перенасичена кримінальними елементами та іншими ЗК. Та волею випадку направлення змінили і відправили молодого вчителя на історичну батьківщину.

Півроку після інституту і до призову в армію Володимир Петрович встиг повчителювати у Солонівці. Однак свій

предмет викладати не довелося — мовників тоді вистачало. Тому освоїв біологію, яку він любив і пам'ятав ще зі шкільної лави і навчав дітей цьому предмету. Армія знову покликана на північ. Матросом Північного флоту відслужив В.П.Подуєв два роки. Більше не зміг організм, який просто не сприйняв кліматичних умов.

Після флоту Володимир Петрович повернувся на Чернігівщину. Отримав направлення у Куликівську школу, якій віддав усе своє життя. Цікаво, що жодного дня він не викладав російську мову і літературу. Мабуть, це була своєрідна іронія долі, а може додатковий шанс розкритися у нових, незвіданих напрямках. Окрім біології, він викладав хімію, географію, трудове навчання і навіть фізкультуру. Разом з цим навчав слухачів вечірньої школи. Адаже на заробіток вчителя, в усі часи невеликий, можна було жити, лише маючи багато годин.

У 1963 році Володимир Петрович здолав ще одну вищу освіту, закінчивши Новозибківський педагогічний інститут. Вистачало часу й на громадську роботу. Більше 20 років віддав він пропагандистській роботі з основ марксизму-ленінізму.

Робота у школі, мабуть, для кожного учителя це більше, ніж праця. Це більша частина життя, якщо не сама суть існування. Цій благородній справі Володимир Петрович присвятив більше 60-ти років. Випустив чимало талановитих і здібних учнів. Один з них Олександр Михайлович Лобода — нинішній директор Куликівської школи. В.П.Подуєв викладає біологію ще й сьогодні, щоправда, в одному 9 класі. І його непокоїть власне спостереження — діти з року в рік стають все більш лінівими і апатичними. Дуже мало зацікавленості, не кажучи вже про захоплення, з'являється у дитячих очах. У чому причина? У злиденному сьогоденні, тотальній безперспективності на селі чи одурманюючому впливові Інтернету та засобів масової інформації?.. На це питання досвідчений педагог не може однозначно відповісти навіть собі, однак не втрачає надії. Колись приїде світло і на нашу землю.

І йому хочеться вірити. Бо з 1956 і по 1987 роки Володимир Петрович навіть не мав власного житла, а перебивався разом із родиною по квартирах, живучи, іноді у нелюдських умовах з пічкою-буржуйкою, в яку треба було підкидати дрова кілька разів за ніч, щоб не вимерзти. Готуватись до уроків і екзаменів в другому інституті доводилось при світлі газової лампи, а то і при свічках. Тим не менше, він виховав дочку, має двох онуків: старший Володимир вже кандидат хімічних наук, а менший Євген закінчує Національний Київський університет ім.Т.Г.Шевченка.

Діти, онуки — найбільший здобуток і досягнення життя, вважає Володимир Петрович, хоч і має немало знаків суспільного визнання: звання «Ветеран праці», медаль на честь 100-річчя з дня народження В.І.Леніна, значок «Ударника педагогічної праці». Тепло і повагу з боку десятків випусків, сотень учнів та кількох поколінь колег-вчителів годі й уявляти.
П.ДУБРОВСЬКИЙ.

На знімку: В.П.ПОДУЄВ напередодні свого 80-річчя.

Погода у наступні дні

Число	14	15	16	17	18
Температура:					
вдень	0	0	-2	-3	-5
вночі	-2	-2	-4	-5	-7
Напрямок вітру	Пд-з	Сх	Пн-с	Пн	Пд-с
Опади					

ПОВІДОМЛЕННЯ

16 січня 2012 року о 14 год.30 хв. в приміщенні актового залу Городнянської міської ради відбудеться засідання 8 сесії міської ради 6 скликання з таким порядком денним:

1. Про внесення змін до рішення міської ради від 12.01.2011 року «Про бюджет на 2011 рік».
2. Про бюджет міської ради на 2012 рік.
3. Про програму соціально-економічного розвитку м. Городні на 2012 рік.
4. Про затвердження штатного розпису на 2012 рік.
5. Про затвердження ставок єдиного податку.
6. Про затвердження розміру виплати допомоги на поховання.
7. Про надання дозволу на складання проектно-кошторисних документацій.
8. Про розгляд листів Городнянського ВУЖКГ та Городнянської ЖЕД.
9. Про розгляд заяв.
10. Про розгляд земельних питань.
11. Інші питання.

**А.БОГДАН.
Міський голова.**

Райдержадміністрація, районна рада та виконком Городнянської міської ради з глибоким сумом повідомляють, що 6 січня на 90-му році життя помер учасник бойових дій у Великій Вітчизняній війні, ветеран педагогічної праці, Почесний голова районної ветеранської організації, Почесний громадянин м.Городні **ГРЕЧУХА Микола Федорович** і висловлюють співчуття рідним і близьким покійного.

СЛОВО – НАРОДНОМУ ДЕПУТАТУ

Ми на вірному шляху

Від імені депутатів з фракції Партії регіонів у Верховній Раді України вітаю всіх жителів славної Чернігівщини з Новим 2012 роком та Різдва Христовим.

У ці дні прийнято підводити підсумки зробленого і будувати плани на майбутнє. Головним результатом роботи влади минулого року з повним правом можна назвати те, що ми зберегли мир і стабільність в країні.

Триває модернізація держави. Її стратегія сформульована в програмі Президента В. Януковича «Україна для людей» та в Плані реформ до 2014 р. Намічена і головна мета перетворень – підвищення добробуту людей шляхом зростання економіки.

При цьому важливе розуміння і того, що поліпшення життя – не одномоментний результат, а плід напруженої роботи держави і суспільства. Здійснений перший етап адмінреформи – на рівні центральних органів виконавчої влади вдалось скоротити витрати на чиновників на 1 млрд. грн. Ці гроші спрямовані на підвищення доходів бюджетників у 2012 р. А цього року пройде оптимізація системи місцевих органів влади. Це найбільш складний етап, але саме він дозволить вирішити головне завдання адмінреформи – наблизити державу до людини.

По іншому напрямку реформ – спрощенню ведення бізнесу – тільки за останні місяці народними депутатами ухвалено більше 20 законів, в т.ч. Митний кодекс, що відповідає європейським нормам, і зміни до Податкового кодексу, яких чекав малий бізнес. Ліквідовані сотні ліцензій, спрощені десятки процедур. Набирає обертів боротьба з корупцією: у 2011 р. правоохоронні органи виявили понад 3 тис. злочинів, пов'язаних з хабарництвом високопоставлених держслужбовців.

З одного боку, Податковий кодекс, що став плодом бурхливих дискусій, довів свою ефективність:

Земельна реформа буде проведена тільки на основі консенсусу влади, експертного середовища і суспільства.

Компромісом, але іншого роду, став прийнятий Верховною Радою Держбюджет на 2012 р.

Народні депутати України несуть консолідовану відповідальність за ситуацію в країні.

у листопаді в казну зібрано рекордних 22 млрд. грн. податків. Знижується фіскальний тиск: з 1 січня на 2% зменшений податок на прибуток.

У той же час методи роботи податкових та інших численних контролюючих органів не завжди адекватні завданням щодо оздоровлення бізнес-клімату в країні. Тому завершення дерегуляції і боротьба з корупцією, як і раніше, залишаються на порядку денному.

Для успіху модернізації дуже важливо доносити до людей суть того, що відбувається в країні. Мовчання реформаторів рівносильне відсутності реформ. Тому ми не форсуємо модернізацію земельних відносин, а враховуємо досвід широкі дискусії з цього питання. Ця найважливіша для України реформа буде проведена тільки на основі консенсусу влади, експертного середовища і суспільства.

В цілому ж за 9 сесію Верховна Рада прийняла більше 500 законодавчих актів. Але в погоні за кількістю нерідко втрачається їх якість. Зміни в законодавстві повинні бути вивіреними, точковими. В той же час є прецеденти з боку як народних депутатів, так і уряду, коли вносяться на розгляд не готові законопроекти. Необхідно відмовитися від практики, яка нівелює роль Верховної Ради в державі.

9 сесія продемонструвала важливість компромісу політичних сил для роботи парламенту. Ухвалення закону «Про вибори народних депутатів» стало прикладом взаємодії влади і опозиції, кроком до побудови політичної системи України на європейських принципах. При доопрацюванні закону враховані точки зору вітчизняних і міжнародних експертів, і це забезпечить проведення демократичної виборчої кампанії.

Компромісом, але іншого роду, став прийнятий Верховною

Радою Держбюджет на 2012 р. Його можна назвати вимушеною реакцією на загрозу рецесії у світовій економіці. У ній передбачений механізм захисту людей від наслідків кризи, гарантії нормальної життєдіяльності держави. В той же час, бюджет потребує змін, які забезпечать підвищення соціальних стандартів і розвиток регіонів.

Фундамент для перегляду бюджету створений зростанням економіки: в 2011 р. ВВП країни зріс на 5%. Зібраний рекордний урожай зернових (55 млн. т), що став чинником стабільності. Імпульс модернізації інфраструктури надала підготовка до Євро-2012: після 20 років застою знову будуються складні об'єкти – аеропорти, стадіони, станції метро, сотні кілометрів доріг, розв'язки, мости.

Пом'якшити вплив світової кризи на нашу країну покликана зовнішня політика, що спрямована на пошук економічних союзників України. Завершені переговори з ЄС про створення асоціації і зони вільної торгівлі. Ми підійшли до документального закріплення нового рівня відносин з Євросоюзом.

Товарообіг з Росією вперше перевищив 50 млрд. дол. Збереження стосунків стратегічного партнерства з найближчим сусідом, в т.ч. з питання ціни газу, залишається нашим пріоритетом. З українського боку немає сумнівів у тому, що дружба наших народів означає набагато більше, ніж прибуток комерційних структур.

У завершенні хочу сказати наступне: народні депутати України несуть консолідовану відповідальність за ситуацію в країні. Людям потрібні конкретні результати по поліпшенню життя. Тому Партія регіонів пропонує закріпити досвід пошуку компромісів і разом працювати в інтересах суспільства.

М.ЧЕЧЕТОВ.

Народний депутат України, перший заступник голови депутатської фракції Партії регіонів у Верховній Раді України.

Цим матеріалом ми започатковуємо нову рубрику, яка стане своєрідним зрізом через роки і віки у минуле. Запрошуємо усіх бажаючих взяти участь у проекті, особливо щодо подій минулого Городнянщини. Звертаємо вашу увагу, що добірка історичних подій формується виключно на дату виходу газети.

Отже, 14 січня

1021 року – Митрополит Київський Іоанн I урочисто відкрив і прославив мощі святих руських князів Бориса та Гліба і встановив день їх вшанування.

1460 року – Папа римський Пій II оголосив хрестовий похід.

1601 року – У Римі за наказом католицької церкви спалено єврейські книги.

1690 року – В Нюрнберзі винайдено кларнет.

1726 року – Царським указом ліквідовано в Україні сердюцькі полки.

1789 року – Повсталі парижани штурмом взяли фортецю-в'язницю Бастилію.

1814 року – Відкрилась Імператорська Публічна бібліотека у Санкт-Петербурзі. Це була перша в Росії публічна бібліотека.

1863 року – в Росії введено державну монополію на продаж алкоголю.

1874 року – Проведено перепис населення Києва.

1878 року – Винахідник Олександр Белл продемонстрував телефон англійській королеві Вікторії

1898 року – Помер Льюїс Керролл, автор казок «Аліса в країні чудес» та «Аліса у Зазеркаллі».

1901 року – В Росії припинено практику заслання злочинців у Сибір.

1906 року – В Києві вийшов перший номер української газети «Громадська думка».

1918 року – Фінляндія і Радянська Росія перейшли на новий календар.

1918 року – Центральна Рада заявила про перепідпорядкування їй кораблів Чорноморського флоту.

1942 року – «Правда» опублікувала вірш «Жди мене», і Костянтин Симонов одразу став одним з найвідоміших поетів.

1962 року – Розпочав роботу міжнародний нафтопровід «Дружба».

1963 року – Відкрито Антарктичну наукову станцію «Молодіжна».

1976 року – У Чернівцях на святкуванні Старого Нового року затримані брати співацьки Софії Ротару, після чого вона була вимушена переїхати у Крим.

1986 року – Перший вихід у рейс четвертого радянського атомного льодоколу «Росія».

1989 року – Пол Маккартні записав альбом Back in the USSR, який вийшов тільки у Радянському Союзі. Ціна за нього в США досягла 1000 долларів.

1989 року – На студії «Звук» записані перші пісні російської групи «Любе».

2005 – космічний зонд «Гюйгенс» здійснив посадку на Титан – супутник Сатурну, другий за величиною супутник в Сонячній системі (після Ганімеда).

У цей день народились:

1827 року – Петро Петрович Семенов-Тянь-Шанський, російський географ і суспільний діяч, віце-голова Російського географічного товариства.

1882 року – Іван Огієнко (митрополит Іларіон), український православний митрополит, мовознавець, історик церкви та культурний діяч.

1903 року – Ірвінг Стоун, американський письменник.

1911 року – Анатолій Наумович Рибаків, російський письменник, уродженець м.Щорса.

1928 року – Нодар Думбадзе, грузинський письменник.

1939 року – Карел Готт, чеський актор і естрадний співак.

1947 року – Вячеслав Брюховецький, президент Національного університету «Києво-Могилянська академія».

1948 року – Валерій Харламов, радянський хокеїст. Занесений до Хоккейної Зали Слави у Торонто.

1966 року – Марко Хіетала, бас-гітарист і другий вокаліст фінського симфо-метал гурту Nightwish.

Підготував П.ДУБРОВСЬКИЙ.

ЛЮДИНА І ЗАКОН

Скупий платить двічі?

Який порядок сплати штрафів за порушення правил безпеки дорожнього руху? – запитус наш читач М. з Городні. Йому та всім, хто цього не знає, друкуємо відповідь Ю.РОЗЕНКА – заступника начальника відділу Державної виконавчої служби райуправління юстиції

Кодексом України про адміністративні правопорушення передбачено, що штраф має бути сплачений порушником не пізніше як через п'ятнадцять днів з дня вручення йому постанови про накладання штрафу, а якщо оскаржується чи опротестовується така постанова, – не пізніше як через п'ятнадцять днів після розгляду скарги.

Постанова про накладання штрафу надсилається для примусового виконання до відділу державної виконавчої служби за місцем проживання порушника, роботи або за місцезнаходженням його майна в порядку, встановленому законом.

Законодавством також передбачено, що у порядку примусового виконання постанови про стягнення штрафу за вчинення адміністративного правопорушення з правопорушника стягується подвійний розмір штрафу.

У разі оплати штрафу самостійно (шляхом оплати через установу банку) у 15-денний термін після вручення постанови про стягнення штрафу, відповідну квитанцію необхідно надати до органів ДАІ для уникнення примусового виконання вказаної постанови органами державної виконавчої служби.

В протилежному випадку відповідна постанова направляється органами ДАІ до відділу державної виконавчої служби, де державний виконавець відкриває виконавче провадження та розпочинає примусове виконання постанови про стягнення штрафу за адміністративне правопорушення, живає всі, передбачені чинним законодавством заходів щодо повного, своєчасного та неупередженого виконання вказаної постанови, але вже в подвійному розмірі та зі стягненням з боржника виконавчого збору та витрат на проведення виконавчих дій.

ДО 200-РІЧЧЯ ВІД ПОЧАТКУ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ

ВІРМО В ДИВО

**Як втілити
в життя бажання
у Новорічну ніч?****Прагнучи свободи**

Що ми знаємо про Вітчизняну війну 1812 року? Згодиться, небагато. У архівних джерелах теж міститься мінімум матеріалів про цю сторінку нашої історії. Чому нашої? Адже Наполеон Бонапарт вів війну з Росією? Розпочалася вона 22 червня 1812 року. А за місяць до цього – 28 травня 1812 року — наш край офіційно став частиною Російської імперії, тобто ця війна була вітчизняною і для українців.

Наполеон був могутнім полководцем 19 століття. Його боялася вся Європа, але обожнювала його армія. Стихія Наполеона – війна. У результаті перемог над антифранцузькою коаліцією територія наполеонівської імперії охоплювала фактично всю Західну і Центральну Європу, впритолок наблизившись до кордонів Росії.

Починаючи з січня 1810 року Бонапарт почав готуватися до походу на Росію. У свої союзники він мав намір залучити Австрію, герцогство Варшавське, Туреччину, Швецію, Пруссію. У воєнно-політичних планах Наполеона Україні відводилося неабияке місце. Імператор Франції розглядав її як важливу сировинну та стратегічну територію. Згідно з його планом, після поразки Російської імперії передбачалося відокремити українські землі від Росії та поділити їх на декілька частин: Австрійській імперії за допомогу у війні передати Волинь, решту земель Правобережної України – герцогству Варшавському, Чорноморське узбережжя та Крим – Туреччині. На території Лівобережної і Південної України планувалося створити три держави, так звані «наполеоніди», — військово-адміністративні утворення під протекторатом Франції.

Вторгнення наполеонівської армії викликало неоднозначну реакцію серед українського дворянства та інтелігенції. Українська еліта поділилася на два табори: «автономістів» та «консерваторів». Представники першого табору висловлювали неприховану радість і надію, що з приходом французьких військ буде введено прогресивне законодавство («Кодекс Наполеона») і Україна стане автономною, а, може, і незалежною державою. Вони навіть не підозрювали про плани Наполеона розчленувати українські землі. Проте антицарські настрої у тогочасній Україні були скоріше явищем винятковим. Переважна більшість українців були віддані «царю і Вітчизні».

Форми участі українського народу у Вітчизняній війні 1812 року були різними. Його патріотизм насамперед проявився у створенні козацьких полків та земського ополчення.

5 червня 1812 р. надійшов попередній наказ про формування в Київській та Подільській губерніях чотирьох кінних козацьких полків. Кожний полк мав складатися з 1200 козаків, 8 офіцерів, 88 унтер-офіцерів і 17 сурмачів.

Селяни України поставляли рекрутів і ополченців, забезпечували армію продовольством, фуражем, транспортом, жертвували гроші, майно. Для потреб російської армії з України було передано понад 6 тисяч возів, 7,5 тисяч коней, 15 тисяч волів. Протягом 1812-1814 років українці зібрали близько 4 пудів золота і понад 13 пудів срібла.

У липні 1812-го цар Олександр I видав маніфест про

створення земського ополчення, до якого кріпаки набиралися за згодою поміщиків, а вихідці з інших станів – добровільно. Його створення стало справою всенародною. Але ентузіазм, з яким селяни, сподіваючись на визволення з кріпацтва, вступали до ополчення, налякав царський уряд. Боячись озброєного народу більше, ніж французьких військ, правляча верхівка скоротила число губерній, що «ополчалися».

На жаль, сьогодні вже важко говорити про далекі історичні події з огляду на їх віддаленість. Але імена наших земляків – героїв Вітчизняної війни 1812 року ще й досі передаються з уст в уста. У Москві на Бородинському мосту височіють два пам'ятні знаки, на яких викарбувані імена тих, хто відзначився небувалым героїзмом. Серед них – ім'я Єрмолая Четвертакова (Четвертака). Уродженець невеличкого українського села Мефедівки, що на Сумщині, він мужньо бився з наполеонівською навалою у грізні дні тієї війни. Поранений, попов у полон, утік і на Смоленщині згуртував довкола себе три сотні російських селян, навчив їх солдатським премудроцям і разом з ними бив ворога у тилу, не дозволив пограбувати села, що лежали неподалік Смоленського шляху – основної артерії постачання наполеонівської армії. Чернігівський письменник Борис Наріжний (на жаль, вже покійний) написав книгу «Єрмолай Четвертак» у якій відтворює події далекого 1812 року, відновлює історичні відомості про участь українського народу у тій війні.

Городнянщину безпосередні військові події тієї епохи обійшли стороною. Мабуть, тому у наших краєзнавчих музеях нема достатньо експонатів, які б відтворювали ту війну. Однак у Бородинській битві, яка відбулась 26 серпня 1812 року, невмирущою славою вкрили свої прапори Охтирський, Ізюмський, Єлисаветградський, Сумський, Маріупольський гусарський та Київський і Чернігівський драгунські полки, в останньому з яких, найімовірніше, бились з французами і городнянці.

Бородіно стало початком кінця наполеонівської армії. Незважаючи на захоплення Наполеоном Москви (пам'ятаєте зі школи: «Скажи-ка, дядя, ведь не даром Москва, спаленная пожаром, французу отдана?»), успіх його виявився короткотривалим. Невдовзі, 7 жовтня, французькі війська залишили Москву з метою прорватися через Тульську, Орловську губернії на Чернігівщину та Полтавщину.

Таким чином, українські землі стали однією з арен Вітчизняної війни 1812 року. А українці, показавши приклад патріотизму та героїзму, зробили великий внесок у розгром іноземного загарбника. Однак царський уряд виявився невдячним. Україна не одержала автономії, ліквідації кріпосного права не відбулося. Козацькі полки було розформовано, а козаків з лівобережних полків повернуто до попереднього селянського статусу. Кріпаки знову стали кріпаками, а за свою службу кожний одержав по два карбованці.

Отакою вона була для українців – Вітчизняна війна 1812 року. Але, як би там не було, це одна з величезних сторінок історії українського народу. Нам її берегти і пам'ятати.

С.ТОМАШ.

НАМ ПИШУТЬ

Розповідь бабусі

Дуже люблю слухати розповіді моєї старенької бабусі Марії. За свої прожиті 90 років вона стільки побачила і пережила! Довелось побачити їй голод 1932-1933рр., Велику Вітчизняну війну, відбудову після неї, розпад Радянського Союзу... Майже ціле бурхливе століття пройшло перед її очима... Тихими зимовими вечорами за цікавими і здебільш сумними спогадами з минулого години біля бабусі минають, наче хвилини.

З особливою увагою і жом слухаю розповіді про голод у нашій Солонівці. Бабуся розповідає про страшні дні голодного лихоліття. Про те, як ходили вони по 20 кілометрів по полях, шукаючи хоч трохи картоплі. Перетруть ту картоплю з сухим листям, і з такого млинці пекли. Борщі (одна назва лише) варили з кропиви, лободи та іншої трави. Так і виживали. Здавалося, та їжа була на смак така, що її і їсти неможливо. Проте їли. Врятували корови. Пили молоко, і це допомогло вижити бабусиній та іншим родинам. Багато людей вмрало.

Котяться слізьми по старенькому обличчю. Ще бабуся Марія розповідала про війну і окупацію нашого села, про поліцаїв. Часом вони були жорстокішими та бездушнішими за самих німців. Трапилося так, що зібрали кілька десятків молодих хлопців і дівчат з села — переганяти їх до Німеччини. Серед тієї молоді мав бути і молодший брат моєї бабусі. Їхня

мама дуже побивалася за те. Брат був ще зовсім малим. Тому моя бабуся, яка мала на той час вже 20 років, вирішила: піде за нього сама. Вона ж розумніша і кмітливіша. Такою сміливою і відданою родині бабуся Марія була і є завжди. Як згадувала, їх забрали і повели полем до залізничної станції, щоб відправити у чужі краї. Коли гнали полем, бабуся зі своєї подружкою пішла до криниці напитися води... Так вдалося втекти до бабусиної бабусі у сусіднє село Жабчичі (тепер Полісся). Переховувалися кілька днів, а невдовзі наважилися повернутися до села. Поліцаї тоді наклали на них штраф та примусили відробляти на болоті – різати торф. То була хоч і тяжка робота, але вдома, не в Німеччині.

Коли німці у 1943 році відступали, то залишили після себе спалене село. Люди жили на попелищі, по дві родини в маленькій хатинці, або ж у землянках. Але вистояла моя Солонівка, пережила ті страшні роки!

З розповідей бабусі прийшло до мене розуміння її впевненості, віри у завтрашній день, кращі часи. Бо моя бабуся вважає, що, як не тяжко нам зараз жити, але все ж таки це набагато краще, ніж у ті роки, коли не було чога їсти, коли пошвику куль та гуркіт гармат вона чула частіше, аніж спів солов'я у садку...

Анастасія ВОСКОБОЙНИК.

Учениця 11-го класу Бутівської школи.

МИ І ПОГОДНІ СЮРПРИЗИ

Зима нинішнього року б'є рекорди останніх років по теплу і кількості снігу. Хоч, якщо проаналізувати фіксовані результати по температурі і опадах, то були роки з подібними зимами.

Найхолоднішою і багатосніжною була зима в кінці 1986-го і всі зимові місяці 1987-го років. Це період після аварії на Чорнобильській АЕС. Сніг тоді випав вже в листопаді і не розтавав до кінця зими. Всередині грудня температура знизилась до -10°C – -15°C, випало багато снігу. Новий – 1987-й рік городнянці зустрічали, так би мовити, у снігових хурделицях, а 5 січня надворі було - 26°C. Але температурний рекорд зафіксований у ніч з 8 на 9 січня: термометр показував -34°C. У цю ніч через такий мороз припинилась подача газу в Городні по вул. Волковича. Загорівся будинок по вул. Орджонікідзе. Тоді ж вночі одразу були задіяні для ліквідації аварії всі служби району. Пишу, бо добре пам'ятаю це: в ту ніч я чергував у райкомі партії.

11 січня мороз послабшав до -28°C, дороги були занесені снігом, транспортне сполучення із селами призупинилось. На тваринницьких фермах замерзла вода, виникли інші проблеми. З кінця січня температура знижувалась до -30°C і лише в лютому морози ослабли.

Проте зима ще не спішила відступати. 4 березня вночі було -27°C, 5-го – -29°C, 8 березня вдень – -4°C, а вночі – -12°C. На «Свдохи», 14 березня ще було багато снігу, а вночі мороз досяг 18 градусів.

Тільки в кінці березня температура повітря наблизилась до нуля. А сніг розтав у середині квітня. Але у третій декаді цього місяця знову похолодало. 27 квітня випала місячна норма снігу, лютував буревій. І вже після цього потепліло, почалися роботи в полі.

Низькі температури тієї зими негативно вплинули на сади. Вимерзли яблуні цінного сорту «Ранет Семиренко», грецький

горіх. Погано перезимували озимі культури. Зафіксовано було ряд випадків обмороження людей.

Після такої зими пішли теплі зими – 1988, 1989, 1990, 1991 років, коли в січні була плюсова температура, і замість снігу

теж частина нашого літопису.

В.ДЕГТЯРЕНКО.

Колишній агроном райсільгоспуправління, ветеран праці.

По квіти – у зимовий сад?

Ці знімки були зроблені 9 січня. Останніми роками природа стала настільки примхлива, що всілякі несподіванки вже не дивують. Виходиш на поріг січневого ранку, а на клумбі яскраво залицяється до похмурої днини квітка фіалки, огорнута снігом. Трохи далі – непримхливі примули попіднімали темно-сині голівки до позимовому непривітного неба.

А на клумбі у сусідки – рожеві хризантеми посхилили квіти під сніговим покривом. От і виходить, що зима з літом сперечаються. Як у казці про дванадцять місяців.

Природа ніби хоче збити людину з пантелику. Дивно і трохи не по собі. Але ж і гарно – справжні квіти у зимовому січневому саду.

С.ТОМАШ.

випадали дощі. У порівнянні з теперішньою зимою у ті роки було більше опадів і морозних днів, але з невеликим мінусом.

Хороша зимова погода зафіксована в 1996 і 1997 роках. Так, 17 грудня 1997 року було чимало снігу, а мороз сягнув 30 градусів. Холодний листопад передував зимі 1998 року. Столпчик термометра опускався до -22 градусів, але потім зимові місяці були порівняно теплими. У 2000 році у січні іноді було 22 градуси морозу, а зима наступного року теж була теплою. Новий рік зустрічали з дощем.

Ще один сюрприз принесла погода весною 1980 року. 8 березня вночі мороз сягнув 13 градусів, а вже 20 березня до -18 градусів. 20-тисантиметровий шар снігу вкривав землю. І квітень не радував, роботи в полі почалися з 20 числа. З 10 травня різко похолодало, заморозки до -4°C. 22 травня теж був такий заморозок, наступного дня на цвіт вишень і слив випало багато снігу.

Аналізуючи погодні дані, помічаєш чергування кількох теплих зим з кількома холодними. Але в останні роки все ж стає більше теплих зим, що можна сказати й про нинішню. 1 січня було +4 – 6 градусів.

У природи нема поганої погоди, всяка погода – благодать, – співається у пісні. Звісно, людина не може керувати явищами природи, вона в більшій мірі залежна від них. Але треба не тільки сприймати погоду як належне, а й вести відповідні записи. Іноді вони дають підстави вивести певні закономірності. Погодне минуле – це

ЗВЕРНІТЬ УВАГУ

«КАЛЕНДАР ВИЖИВАННЯ» ВАЛЕРІЯ НЕКРАСОВА

Інженер КБ «Південне» Валерій Некрасов доволі відома особистість в Україні. Його довгострокові прогнози погоди і календарі несприятливих днів публікують вже навіть за кордоном. Ми пропонуємо черговий «календар виживання» від дніпропетровського Нострадамуса на 2012 рік.

Цього разу автор визначив новий вид несприятливих днів, у які зростає невідповідність і ризик виникнення стресових ситуацій. У своїх розрахунках Некрасов, як і раніше, спирається на зміни активності Сонця і гравітації Місяця. На його переконання, саме за сонячно-місячними ритмами існує, росте і розвивається усе живе на Землі, і організм людини не виняток.

Валерій Іванович проаналізував несприятливі дати за кілька століть, з точки зору активності Сонця і Місяця і відслідкував аварії і катаклізми, які трапились у ці «чорні» дні. Перелік вражас: цунамі і землетруси, урагани і повені, виверження вулканів і падіння метеоритів, а останнім часом і техногенні катастрофи.

– Виправити ситуацію можна лише, ретельно плануючи своє життя у відповідності з ритмами небесних тіл. Завдяки цьому можна не тільки попередити травми і аварії, а й посилити енергетику, зберегти сили та здоров'я, зробити своє життя більш успішним, – запевняє автор.

У небезпечні дні Валерій Іванович радить відкласти справи, які потребують нервового чи фізичного напруження, контролювати свої вчинки і емоції та не приймати важливих рішень. Особливу увагу на «календар виживання» автор просить звернути співробітників служб спасіння, пожежників, правоохоронців і медпрацівників, бо у «чорні дні» вірогідність нещасних випадків і катастроф зростає.

– Так само, як ми цікавимося прогнозом погоди, щоб метеорологічні сюрпризи не стали для нас несподіваними, – треба заглядати й у «календар виживання». Це допоможе зберегти нерви, здоров'я, а іноді й життя! – запевняє В.І.Некрасов.

За матеріалами Інтернет-видань.

Календарь черных дат 2012 года

Больше всего стрессовых дней в январе и марте, а «аварийных» – с июня по сентябрь

- дни неуравновешенности и стрессов
- дни повышенного риска, вероятны: травмы, аварии, перегрузки, несчастные случаи, землетрясения, эпидемии и болезни, ДТП, техногенные аварии, авиакатастрофы, вероятны сильные осадки и землетрясения.
- дни спада биологической активности, ослабление организма
- дни особой опасности: упадок сил, серьезные катаклизмы и стихийные бедствия

Январь	Февраль	Март
П 2 9 16 23 30 В 3 10 17 24 31 С 4 11 18 25 Ч 5 12 19 26 П 6 13 20 27 С 7 14 21 28 В 1 8 15 22 29	6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 31 4 11 18 25 5 12 19 26	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29 2 9 16 23 30 3 10 17 24 31 4 11 18 25
Апрель	Май	Июнь
П 2 9 16 23 30 В 3 10 17 24 31 С 4 11 18 25 Ч 5 12 19 26 П 6 13 20 27 С 7 14 21 28 В 1 8 15 22 29	7 14 21 28 1 8 15 22 29 2 9 16 23 30 3 10 17 24 31 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27	4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29 2 9 16 23 30 3 10 17 24
Июль	Август	Сентябрь
П 2 9 16 23 30 В 3 10 17 24 31 С 4 11 18 25 Ч 5 12 19 26 П 6 13 20 27 С 7 14 21 28 В 1 8 15 22 29	6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29 2 9 16 23 30 3 10 17 24 31 4 11 18 25 5 12 19 26	3 10 17 24 25 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29 2 9 16 23 30
Октябрь	Ноябрь	Декабрь
П 1 8 15 22 29 В 2 9 16 23 30 С 3 10 17 24 31 Ч 4 11 18 25 П 5 12 19 26 С 6 13 20 27 В 7 14 21 28	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29 2 9 16 23 30 3 10 17 24 4 11 18 25	3 10 17 24 31 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29 2 9 16 23 30

Источник: народный оракул В. Некрасов

©Сотряпані С.Д.

З РІЗДВЯНИМ НАСТРОЄМ КОЛЯДОК

Колядувати у переддень Різдва на Городнянщині не заведено. Щедрувати – інша справа. Хоч, можливо, колись колядників вулицями міста й сіл ходило не менше, ніж щедрувальників. Відродити традицію та нагадати людям про прекрасний святковий вечір, прикрашений співом чистих дитячих голосів, спробували вихованці школи мистецтв.

Фольклорно-естрадний ансамбль «Легенда» зі школи мистецтв під керівництвом Є.В.Ніколаєнко та акомпанемент О.В.Письменного вирушили оживити Свят-вечір традиційними народними піснями. Розспівалися у рідних стінах школи, привітали співробітників відділу культури і продовжили колядувати навіть вулицями. Випадкові перехожі

зупинялися подивитись і послухати причепурену і гомінку ватагу дівчат, які несли через місто Зорю.

Завітали колядники і у бібліотеку, центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, управління праці і соціального захисту населення, відділення Райффайзен-банку «Аваль», райдержадміністрацію, райраду, фінвідділ та міськраду. Всюди їх стрічали радо і привітно, дивуючись багатству репертуару ансамблю. Певно, цього вечора задоволення отримали усі – і господарі, і їх співочі гості, а головне – створили справжній Різдвяний настрій.

П.ДУБРОВСЬКИЙ.

На знімку: колядники на вулицях міста.

ВТРАТИ

М.Ф.ГРЕЧУХА

6 січня ц.р. на 90-му році життя помер М.Ф.Гречуха – Почесний громадянин м.Городні, Почесний голова ветеранської організації району, учасник бойових дій у Великій Вітчизняній війні, ветеран педагогічної праці.

М.Ф.Гречуха народився 21 січня 1922 року в с.Солонівці Городнянського району в сім'ї селянина. Після школи він закінчив Городнянське педагогічне училище, а потім Ніжинський педагогічний інститут за фахом – учитель російської мови та літератури. По направленню працював у Дібрівненській школі.

У вересні 1940 року М.Ф.Гречуха був призваний у Червону Армію. Служив у Приморському краї. З початком Великої Вітчизняної війни він – курсант ІІ Владивостоцького військово-піхотного училища і в лютому 1942 року у званні лейтенанта відправляється на фронт. Брав участь у боях за визволення території Росії, Білорусі, Литви. Фронтowymi дорогами він пройшов до Дня Перемоги, зустрівши її у званні капітана, командира стрілецького батальйону в Румунії. У 1943 році став членом КПРС.

Після війни працював директором Городнянської школи бухгалтерів, завідувачем відділом пропаганди і агітації райкому партії, редактором районної газети. З 1957 року по 1987 рік він був беззмінним директором Городнянської середньої школи №1. За цей період розкрились його кращі якості організатора і керівника педагогічної справи. Йому довелося докласти багато сил для будівництва нового приміщення школи, створення високопрофесійного згуртованого педагогічного колективу. Після виходу на

пенсію М.Ф.Гречуха брав активну участь у громадсько-політичному житті. Він був у числі організаторів ветеранської організації району, тривалий період очолював її, згодом удостоївся звання «Почесний голова» цієї організації. Він залишився вірним комуністичним ідеям, обирався до керівних органів районної організації Компартії України і активно працював у них. Кілька нагороджено орденом «За заслуги» ІІІ ступеня. Багатьох державних нагород він удостоєний за мужність і героїзм, проявлені у роки Великої Вітчизняної війни.

М.Ф.Гречуха до кінця своїх днів зберіг кращі якості людини, громадянина, патріота і комуніста. Усім своїм життям він був зразком високого служіння і відданості Батьківщині.

Світлу пам'ять про цю людину збережуть тисячі його учнів, усі, хто з ним працював і хто його знав.

Городнянський райком Компартії України глибоко сумує з приводу смерті члена Комуністичної партії з 1943 року, Почесного голови ветеранської організації району, Почесного громадянина Городні **ГРЕЧУХИ** Миколи Федоровича і висловлює співчуття родичам і близьким покійного.

Педагогічний колектив та працівники Городнянської школи №2 глибоко сумують з приводу смерті **ГРЕЧУХИ** Миколи Федоровича і висловлюють співчуття рідним та близьким покійного.

Відділ освіти Городнянської РДА та РО Профспілки працівників освіти і науки України глибоко сумують з приводу смерті почесного директора Городнянської школи №1, ветерана педагогічної праці та Великої Вітчизняної війни **ГРЕЧУХИ** Миколи Федоровича і висловлюють співчуття рідним та близьким покійного.

Колективи Городнянської районної гімназії та ЗОШ І ст. глибоко сумують з приводу смерті ветерана війни та праці, директора Городнянської середньої школи №1 **ГРЕЧУХИ** Миколи Федоровича і висловлюють співчуття рідним та близьким покійного.

Дубровський В.Я. та Дубровський П.В. глибоко сумують з приводу смерті **ГРЕЧУХИ** Миколи Федоровича і висловлюють щирі співчуття рідним та близьким покійного.

Пам'яті товариша

7 січня 2012 року пішов у вічність колишній працівник ДАІ УМВС України в Чернігівській області Валерій Іванович Ахремчик.

В.І.Ахремчик народився 24 квітня 1965 року в Туличеві Городнянського району. Після закінчення середньої школи пішов в армію. Службу проходив у прикордонних військах. Валерію Івановичу довелося служити у Московському аеропорту «Шереметьєво-2», де він добре проявив себе. Службу закінчив старшиною.

Після армії був прийнятий до лав міліції міста Чернігова. Служив у загоні «Беркут». З часом був призначений командиром роти ДАІ УМВС України в Чернігівській області. Службу закінчив у званні майора міліції.

Валерій Іванович завжди багато навчався – закінчив Ніжинський технікум механізації, Чернігівський кооперативний технікум та школу міліції.

Після виходу на пенсію за вислугою літ працював завідувачем гаражем СТОВ «Віра».

Разом з дружиною виростили і віддав заміж дочку.

Валерій Іванович був чуйною порядною людиною. Він завжди намагався підтримати інших словом і ділом, був веселим кмітливим співрозмовником. Всі, хто знав цього чоловіка, відчували в день його смерті непоправну втрату, ніби частинка серця відірвалася. Тому так багато людей прийшли в останній раз попрощатися з Валерієм Івановичем, проводити його у незворотній путь.

Колеги, товариші по роботі, просто знайомі завжди будуть пам'ятати і любити Валерія Івановича, як людину щирого серця, доброзичливого ставлення до усіх оточуючих, людину віддану праці.

Він рано пішов на вічний спокій. Але пішов, залишивши по собі добрий слід на цій землі, в пам'яті тих, хто його знав і шанував, у пам'яті колег, друзів, рідних і близьких.

УДАІ УМВС України в Чернігівській області.

ПОМИНАЄМО

14 січня – 9 днів світлої пам'яті **ГРЕЧУХИ** Миколи Федоровича 21.01.1922 р. – 05.01.2012 р. Ты в нашей памяти останешься навеки, И боль души ничем не заглушить, Родной ты наш, пока живем на свете, Тебя мы будем помнить и любить. *Сумуючі рідні.*

13 січня – 40 днів світлої пам'яті нашого дорогого та любого чоловіка, батька, брата **ЩЕРБИНИ** Валентина Олександровича 30.05.1976 р. – 05.12.2011 р. Ушел от нас ты очень рано, Оставил дом, родных, друзей, Оставил нам на сердце рану, И не оставил светлых дней. Тебя нет с нами – умер жизни колос, Но сердце не забудет никогда, Твои глаза, улыбку, голос, Мы сохраним навеки, навсегда. *Сумуючі: дружина, діти, рідні та близькі.*

17 січня – рік світлої пам'яті **ЛУЗАНА** Анастасія Миколайовича 10.08.1949 р. – 17.01.2011 р. В одно мгновение все оборвалось. Душой ты рядом, только боль сильна. Ты в жизни нам как солнышко светил. Прости, что горе победило, И вечной раной стала смерть твоя. *Любим. Помним. Скорбим. Сумуючі рідні.*

9 січня – 9 днів світлої пам'яті дорогого чоловіка, батька, дідуся **БОНДАРЕНКА** Віталія Адольфовича 07.08.1947 р. – 01.01.2012 р. Важко повірити в те, що вже ніколи він не переступить поріг, не промовить слова, не усміхнеться. Розум твердить, що він пішов назавжди, а серце не вірить... Життя минуло, ніби казка, Пройшли і радощі, й жалі... Без тебе нам самотньо й важко, І гірко буде на землі. Будемо пам'ятати тебе, рідний, вічно. *Сумуючі: дружина, діти, онуки.*

13 січня – 3 роки світлої пам'яті дорогого, любого синопка **ПОЛОВОГО** Миколи Михайловича 28.11.1961 р. – 13.01.2009 р. Уже 3 года, как тебя нет. И не вернешься больше никогда, Не улыбнешься мне в ответ, Не скажешь весело «Привет». Сыночек, миленький, проснись, Скажи хоть слово, отзовись, Прости за то, что в тишине Лежишь один в сырой земле. *Вічно сумуюча мати.*

19 січня – 2 роки світлої пам'яті **КОБЕНЯК** Людмили Андріївни 25.03.1958 р. – 19.01.2010 р. Хоч уві сні для нас ти оживи... У вічній за тобою ми скорботі. Тепер нема таких, як ти Ти — наше сонце, що зайшло на сході. *Сумуючі: чоловік, син, онук і невістка.*

АНТИБІОТИК: друг чи ворог?

Вже минуло понад 80 років з моменту відкриття першого в історії антибіотика—пеніциліну. З того часу і почалась «біографія» антибіотиків, які по праву були названі «ліками століття».

Почалась нова ера боротьби з раніше невиліковними хворобами: сепсисом, перитонітом, гангреною та іншими. Тривалий час вони, здавалося, були зовсім керованими. Але вже сьогодні знову забирають життя мільйонів людей. Причина того – зростаюча стійкість бактерій до антимікробних препаратів.

Вона виникає у випадках, коли бактерії, віруси, грибки і паразити змінюються таким чином, що ліки, які використовуються для лікування викликаних ними інфекцій, стають неефективними. Тому на сьогодні мікроорганізми, що стали стійкими до більшості антибіотиків, являють собою величезну проблему.

Що ж є причиною того, що бактерії стали стійкими? Це і використання антибіотиків як стимулятора росту в тваринництві (для вирощування корів, свиней, курей, риби) та рослинництві. А також використання їх у побутовій хімії (для виготовлення мила, лосьйонів і т.д.).

У деяких країнах, у тому числі й в Україні, антибіотики продаються в аптеках без рецептів. А це призводить до неконтрольованого їх вживання громадянами, наслідком чого стає утворення стійких штамів. Звісно, доходи

фармацевтичних компаній напряму залежать від обсягу продажу лікарських препаратів. А такі особливості сучасних антибіотиків, як порівняна безпечність і короткочасний курс лікування, сприяють тому, що багато людей вважають їх своєрідною панацеєю від усіх хвороб і зачасто займаються самолікуванням. Однак це велика помилка. Далеко не всі збудники інфекційних хвороб реагують на антибактеріальну терапію. У деяких випадках стан хворих з інфекцією верхніх дихальних шляхів після прийому антибіотика може покращитись, але це аж ніяк не пов'язане з антибіотиком, а відбувається в результаті природного перебігу хвороби. Деякі матері теж помилково вважають, що дітей з гострою респіраторною інфекцією слід одразу ж лікувати антибіотиками, а не парацетамолом і паровими інгаляціями. Таким чином, ми часто не тільки самі шкодимо своєму організму, вживаючи непотрібні йому в даний час антибіотики, а й сприяємо тому, що мікроорганізми, які збуджують різні хвороби, стають стійкими до існуючих антибіотиків.

Медики сьогодні володіють достатньою кількістю наукової інформації щодо раціонального використання антибіотиків. Кожен конкретний препарат ефективний тільки стосовно певної групи мікроорганізмів. І хворий повинен вживати ліки у чітко визначених лікарем дозах протягом вказаного періоду. Тільки тоді лікування буде ефективним.

Л.ПОЛІКАРПОВА.
Лікар-отоларинголог.

Повідомлення

Городнянська районна рада повідомляє про перелік об'єктів спільної власності територіальних громад міста та сіл Городнянського району, що підлягають відчуженню в 2012 році. За довідками звертатися до балансоутримувача – відділу освіти районної державної адміністрації за телефоном **2-12-64**.

№ п/п	Назва об'єкта	Місцезнаходження об'єкта	Балансоутримувач	Спосіб відчуження
1.	Будівля №1 (учбовий корпус школи)	с. Хотівля, Городнянського району Чернігівської області вул. Попудренка, 26	Відділ освіти райдержадміністрації	Аукціон
2.	Будівля №3 (учбовий корпус)			
3.	Будівля №4 (учбовий корпус)			
4.	Будівля №6 (учбовий корпус)			
5.	Господарський сарай			
6.	Господарський сарай			
7.	Туалет			
8.	Колодязь шахтний			
9.	Погріб похідний			
10.	Споруда школи			
11.	Будівля школи	с.Андрівка, Городнянського району Чернігівської області вул.Перемоги, 22	с.Солонівка, Городнянського району Чернігівської області вул.Святомиколаївська, 73	
12.	Майстерня	м. Городня, вул. Леніна, 4		

